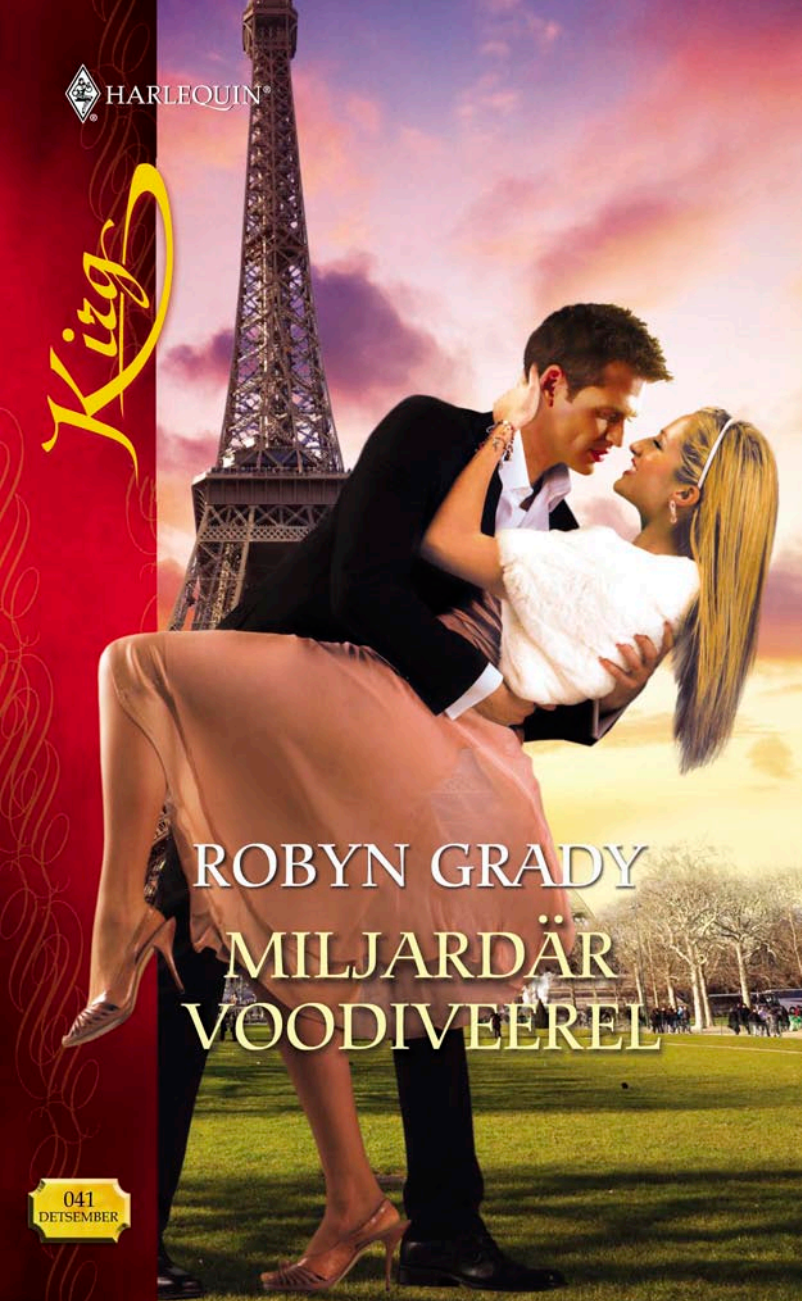

HARLEQUIN®

King

ROBYN GRADY
MILJARDÄR
VOODIVEEREL

041
DETSEMBER

Robyn Grady
The Billionaire's Bedside Manner
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le
Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Robyn Grady
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B12234311
ISBN 978-9949-25-152-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Hea lugeja!

Ma usun täiesti ütlusse, et ei ole halba ilma heata. Üks kohutav sündmus ajab teid nutma. Te ei suuda uskuda, et olete kunagi veel võimeline end kokku võtma ja vabanema sellest vastikust, jubedast tundest, mis end teie hinge sisse on seadnud. Kuid siis, justkui selle koputuse tulemusena, leiab aset midagi suurepärasest. Midagi, mida te muul juhul ei oleks iial julgenud proovida või endale lubada. Valu muutub lootuseks. Eduks.

Raamatu „Miljardär voodiveerel” alguses on kangelanna Bailey Ross halvas seisus nii emotsionaalselt kui rahaliselt. Ta on just naasnud Austraaliasse pärast vaheaastat, mille ta oli võtnud lootuses, et see on nii valgustav kui ka meeldejääv. Selle asemel oli ta aga sattunud Itaalias ohtlikku olukorda, millest ta vaid üle noatera oli pääsenud. Nüüd soovis ta üksnes uuesti jalad alla saada ning maksta tagasi võlg mamma Celecale, kes aitas teda siis, kui keegi teine ei saanud seda teha.

Mamma C lapselaps, sünnitusabiariist Mateo Celeca, ei usu Bailey juttu. Tegelikult on Mateo veendunud, et preili Ross on kahtlane isik – petis, kui vähem viisakalt väljenduda. Naine on niivõrd osav, et isegi mees ei suuda tema manipulatsioonidele vastu panna. Nii Mateo ise kui ka Bailey on üllatunud, kui mees kutsub naise oma iga-aastasele reisile Prantsusmaale. Kuid see, mida nad seal avastavad, muudab igaveseks nende elu ja suhtumist teineteisesse ja armastusse.

Ma loodan, et naudite Bailey ja Mateo lugu, kus ka halb võib pöörduda heaks!

Heade soovidega

Robyn

Võrratule Jade Pocklingtonile tema abi eest prantsus-
keelsete osade kirjutamisel!

Suur tänu toimetajale Shana Smithile lakkamatu toe-
tuse, nõuannete ning usu eest minu raamatusse.

Esimene peatükk

„Öelge, kui ma saabusin ebasobival ajal.”

Samal hetkel, kui need sõnad üle tema huulte tulid, nägi Bailey Ross, kuidas mees, keda ta oli just kõnetanud – mees, kes pidi olema doktor Mateo Celeca – kangestus ning end nahkkingades jalgadel ümber pööras. Mees tõmbas kulmu kortsu, kallutas pead ning vaatas naisele niivõrd pinevalt silma, et Bailey põsed hakkasid õhetama ja põlved muutusid nõrgaks. Mamma Celeca oli öelnud, et tema sünnitus-abiartisti lapselaps on kena, kuid naisele ei meenunud, et nad oleksid iial kasutanud väljendit „tõeline täkk”.

Kui Bailey oli hetk tagasi saabunud selle eksklusiivse Sydney maja juurde, oli ta kohendanud seljakotti paremini selga ja uurinud esmalt korralikult ukse kõrvale asetatud kohvreid ning seejärel nende kõrval seisva meesterahva laia selga. Mateo Celeca, kes oli ametis kõrgtehnoloogilise turvasüsteemi kontrollimisega, ei olnud märganud, et ta ei ole üksi. Tavaliselt ei ilmunud Bailey kuhugi ootamatult kohale, kuid täna oli erand.

Mateole meenusid head kombed ning tema üllatunud ilme muutus naeratuses, mis oli küll lahke, kuid valvas.

„Andestust,” lausus ta madalal häälel, milles võis aimata noote Vahemere äärsetest esivanematest. „Kas me tunneme teineteist?”

„Mitte päris, ei. Kuid ma arvan, et teie vanaema helistas teile. Ma olen Bailey Ross.” Naine surus äreva hingelduse maha ning sirutas käe ette. Kuid kui doktor Celeca tõmbas

üksnes silmad vidukile, justkui kahtlustaks ta naist luiskamisest, kadus naeratus Bailey huulilt. „Mamma Celeca helistas ju... või ei helistanud?”

„Keegi ei ole mulle helistanud.” Mehe kulm tõmbus uuesti kortsu ning tema näkku tekkis varasemast veelgi karmim ilme, kui ta end taas sirgu ajas. „Kas mammaga on kõik korras?”

„Tal läheb väga hästi.”

„On ta ikka veel sama kõhn?”

„Ma ei ütleks ta kohta kõhn. Pärast nii suurt hulka tema valmistatud *pandoro* kooki ei ole ka mina enam eriti kõhn.”

Naise muige peale Mateo salalik ilme pehmenes. Võhivõõras inimene maandub sinu eliitses North Shore'i linnas osas asuva maja trepile üksnes pooleldi usutava looga ja näeb pärast viieteistkümne tunni pikkust lennureisi üsna korratu välja. No kes ei hakkaks asja põhjalikumalt uurima? Kuid kõik, kes mamma Celecat tundsid, olid teinud tutvust ka tema kihilise koogiga.

Maja kaitsva tunnimehe ilmega ristas Mateo kannatliku liigutusega käed valge triiksärgi rinnal, mis kattis tema muljet avaldavat ülakeha. Bailey kõhatas kurgu puhtaks ning selgitas:

„Viimase aasta reisisin ma ringi Euroopas. Viimased kuud olin ma Itaalias mamma Celeca kodulinnas. Me saime väga lähedasteks.”

„Ta on suurepärase naisterahvas.”

„Ta on ülimalt lahke,” lausus Bailey poolihääli, meenutades mamma viimast heldet tegu. Ta oli sama hästi kui Bailey elu päästnud. Bailey ei suuda seda talle iial hüvitada, kuid ta vähemalt püüab.

Kui vari langes üle doktori arukate silmade, kartis Bailey, et oli öelnud liiga palju, ning ta jätkas kiiresti.

„Ta võttis mult lubaduse, et niipea, kui ma Austraaliasse jõuan, tulen ma kohe teie juurde ning annan teile edasi tema tervitused.” Ta kiikas uuesti mehe pagasit. „Nagu ma juba ütlesin... ebasobiv aeg.”

Ei ole mõtet ka enda päeva rohkem raisata. Nüüd, kus ta oli kodus, pidi ta otsustama, milline on järgmine samm tema elus. Tund aega tagasi oli teda tabanud tagasilöök. Vicky Jackson, sõber, kelle juures ta oli lootnud paar päeva elada, oli ära sõitnud. Esmalt tuli tal leida endale koht, kus öö veeta, ning viis, kuidas selle eest tasuda.

Mateo uuris teda ikka veel. Mehe tugevad lõualihased tõmbusid pingesse, enne kui ta pilgu oma pagasile keeras. Bailey ajas end sirgu. On aeg minna.

Kuid veel enne, kui ta lahkuda jõudis, lausus mees. „Ka mina lähen Austraaliast ära reisima.”

„Itaaliasse?”

„Muuhulgas ka sinna.”

Bailey tõmbas kulmu kortsu. „Mamma ei rääkinud sellest midagi.”

„Seekord teen ma talle üllatuse.”

Kui mees eemalolevalt oma käekella plaattinast rihma ümber randme keerutas, võttis Bailey seda kui märguannet ning libistas ühe jala tahapoole.

„Hea küll, tervitage teda minu poolt,” lausus naine, „Loodetavasti tuleb teil kena reis.”

Kuid kui Bailey lahkumiseks ümber pööras, peatas teda õlale asetatud käsi ja naise süda peatus hetkeks. Mehe haare ei olnud ülemäära tugev, kuid kahtlemata oli see kuum ning juba loomu poolest jõuline. Mehe naha puudutus tema

naha vastas oli nii pinev, et ei tekitanud mitte niivõrd surinat, vaid pigem sööstis erksinise leegina läbi vere. See tekitas Baileys kummaliselt sooja tunde. Kui võimas oleks Mateo Celeca puudutus veel siis, kui nad suudleksid?

„Ma käitusin ebaviisakalt,“ lausus mees kätt langetades. „Palun, astuge sisse. Mu takso tuleb alles paari minuti pärast.“

„Ei, seda ei ole vaja...“

„Loomulikult on...“

Kõrvale astudes noogutas Mateo peaga ligi neljameetrisel ukse poole ning samal hetkel tundis Bailey tema habemeajamisvee lõhna... see oli õrn ja puidune. Võrratult mehelik. Kõik naise feromoonid ajasid end elevusest kikki. Kuid ka see oli üks põhjustest, miks kutse tagasi lükata. Pärast kõike seda, mis ta läbi oli teinud – kuivõrd napilt ta oli pääsenud – oli Bailey vandunud, et hoiab veenvatest ja hea välimusega meestest edaspidi eemale.

Ta raputas pead. „Ma tõepoolest ei saa.“

„Mamma saaks minu peale väga pahaseks, kui ta teaks, et ma tema sõpra sisse ei kutsunud.“ Mees kortsutas viigurdades kulmu. „Te ei soovi ju, et ta minuga kurjustaks, on ju nii?“

Huuli kriipsuks kokku surudes liigutas Bailey ühte jalga ja mamma peale mõeldes andis vastumeelselt järele. „Ega vist.“

„Siis oleme kokku leppinud.“

Kuid siis kerkisid mehe kohale jälle kahtlusepilved ja ta heitis pilgu naisele.

„Te saabusite just lennujaamast?“ küsis Mateo ning naine noogutas. Mees märkas tema seljakotti. „Ja see on kogu teie pagas?“

Häbelikult naeratades püüdis naine end välja vabandada: „Ma võtan reisides vaid vähe asju kaasa.”

Küsiv pilk mehe silmis ütles, et väga vähe.

Mateo vaatas, kuidas tema ootamatu külaline astus avarasse fuajeesse. Armas, mõtles ta, ning tema pilk libises üle naise pikkade loomulikult heledate juuste. Tagasihoidliku jutuga. Veelgi tagasihoidlikumalt riides.

Kulmu kõrgele tõstes sulges Mateo ukse.

Ta ei olnud kindel.

Puusade näiliselt loomulik liikumine madala pihaga tek-sapükstes, jumestamata, väheste asjadega... Bailey Ross oli kirjeldanud tema vanaema kui „ülimalt lahket” naist ning see oli tõsi. Vanemast peast oli mamma muutunud kergeks saagiks. Mateo ei kahelnud, et vanaema võis selle noore naise kodutu kassipoja välimuse peale õnge minna ning tema sisetunne – nagu ka varasemad kogemused – ütlesid talle, et preili Ross oli seda maksimaalselt ära kasutanud.

Kuid mamma oli ka suur kosjamoor. Võib-olla oli Bailey Ross siin hoopis seepärast, et Mateo vanaema oli arvanud, et tema lapselaps ja Bailey võiksid saada sõpradeks. Võttes arvesse, kuidas mamma püüdis teda igal külaskäigul viia kokku mõne „kena Itaalia tüdrukuga”, oli see vägagi võimalik.

Mateo esimene mõte oli naine oma teed saata... kuid asi pakkus talle huvi ning tal oli paar minutit vaba aega. Takso pidi saabuma alles kümne minuti pärast.

Ümbrust uudistades tegi külaline täisringi originaalse Prantsuse lühtri all, mis rippus alla ornamentidega kauristatud teise korruse laest. Lühtri kristallripatsid heitsid naise näole liikuvaid valguskiiri, kui too antiikseid ja tellimustööna valmistatud mööbliesemeid uudistas.